

ת"פ 28018/12/14 - תביעות צפת נגד חביב רביב דיין

בית משפט השלום בקריית שמונה
ת"פ 28018-12-14 תביעות צפת נ' דיין

בפני בעניין: כבוד השופטת רות שפילברג כהן
תביעות צפת

המאשימה

נגד

חביב רביב דיין

הנאשם

גזר דין

כתב אישום ורקע

1. הנאשם הורשע, לאחר ניהול הליך הוכחות, בעבירות **הפרעה לשוטר במילוי תפקידו** - עבירה לפי סעיף 275 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 **והתנהגות פרועה במקום ציבורי** - לפי סעיף 216 (א)(1) לחוק העונשין.

העבירות בוצעו ביום 19/3/14 בתחנת המשטרה בקריית שמונה, לשם הגיע הנאשם וביקש לברר לגבי טיפול המשטרה בתלונה שהגיש לגבי גניבת רכבו.

הנאשם פנה לאחת השוטרות בתחנה וצעק לעברה: **"מה עשית עם התלונה שלי, למה לא העברת אותה לקצין"**, בתגובה אמרה לו השוטרת שלא יצעק עליה ושיירגע.

בהמשך לאחר שהוסבר לנאשם כי הוחלט לא לטפל בתלונתו כי מדובר בסכסוך אזרחי עסקי, החל הנאשם לצעוק ויצא לכיוון חצר התחנה וצעק לעבר קצין ששמו שושני **"אתה עכבר וליצן"**.

בהמשך, כשהודיע הקצין שושני לנאשם כי הוא מעוכב וביקש ממנו להתלוות אליו, **סירב הנאשם לעשות כן והחל לצעוק ולקלל**.

עוד בהמשך, הקצין שושני, ביקש בשנית מהנאשם להתלוות אליו, **אך הוא המשיך בסירובו**, והקצין שושני הודיע לו על מעצרו.

הנאשם **המשיך לצעוק ולגדף** גם לאחר שהובל למשרד החקירות.

עמוד 1

2. דובר כאמור באירוע מחודש מרץ שנת 2014, אשר הטיפול בו התארך, בין היתר כי הנאשם הודה בעבר במסגרת הסדר טיעון, ואולם בהמשך, לאחר שהוגש בעניינו תסקיר, חזר בו מהודאתו בהחלטתו של כב' סגן הנשיא, השופט מרגלית, ואזי הועבר התיק לטיפולו של מותב זה. ביום 3/5/16, כפר הנאשם בכל המיוחס לו בכתב האישום והעלה טענת זוטא, לפיה הודאתו החלקית במשטרה נמסרה לאחר שהותקף על ידי הקצין שושני ולאחר שהופעלה נגדו אלימות קשה, וביקש לפסול הודאה חלקית זו.

3. ביום 24/4/17, לאחר שמיעתם של כל עדי התביעה, הורשע הנאשם בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום, כמתואר לעיל.

תסקירי שרות המבחן

4. כאמור, במסגרת ההליך שהתקיים בפני השופט מרגלית, ולאחר שהגיעו הצדדים להסדר טיעון, הופנה הנאשם ביום 11/10/15, לשרות המבחן לעריכת תסקיר. התסקיר שהתבקש היה אמור להיות קצר ונקודתי, שכן הסדר הטיעון באותו שלב, כלל הסכמה על עונש של של"צ ללא הרשעה, לגבי כתב אישום מתוקן ומקל מהמקורי. ושרות המבחן התבקש איפוא להציע לנאשם תכנית של"צ.

ואולם התסקירים מצאו את הנאשם כבלתי מתאים לשל"צ, וזאת כמפורט להלן:

התסקיר, מיום 29/11/15, סרק את נסיבותיו של הנאשם, אז בן 22, בעל השכלה תיכונית של 12 שנות לימוד, אשר שוחרר מהצבא לאחר 3 חודשי שרות צבאי בעקבות אי התאמה.

מתוך אבחון שנערך לנאשם עלה כי הוא התקשה לשמור על יציבות במסגרות חייו השונות.

שרות המבחן מסר כי הנאשם נעדר עבר פלילי וכי על אף הקושי להכיר באחריותו לביצוע העבירות הוא הביע נכונות לבצע צו של"צ ונמצא מתאים לכך אך משהופנה לבדיקת שתן לאיתור סמים מסר כי אינו יכול לבצע בנכוחות הבודק, בעקבות כך תואמה איתו פגישה נוספת אליה לא הגיע.

מאחר והנאשם לא השלים את גיבוש תוכנית השל"צ, סבר שרות המבחן כי אינו מתאים למסגרת זו שדורשת מחויבות, יציבות וניקיון מסמים.

ביום 30/11/15 הורה כב' השופט מרגלית על עריכת תסקיר משלים.

בתסקיר המשלים מיום 14/1/16, נמסר כי התנהלותו של הנאשם כלפי שרות המבחן התאפיינה בזלזול וכי הוא התקשה לקבל את הגבולות והכללים הנוהגים. ההתרשמות הייתה כי אנשי שרות המבחן אינם מהווים גורם שמכתי ומציב גבול עבור הנאשם. בנוסף הנאשם סירב למסור בדיקות שתן ותגובתו לעניין זה הייתה תוקפנית.

שרות המבחן חזר על סברתו לפיה אין הנאשם מתאים לביצוע של"צ, על אף שפעל לגיבוש תוכנית כזו.

בהמשך, כאמור לעיל, ביקש הנאשם לחזור בו מהודאתו, וכב' סגן הנשיא נענה לבקשתו.

5. גם לאחר שניתנה הכרעת הדין בידי מותב זה, והנאשם הורשע בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום המקורי, ביום 24/4/17, ביקשה באת כוחו לקבל תסקיר משלים ומעודכן לגבי הנאשם טרם הטענות לעונש. על אף התנגדותה של המאשימה, ניתנה הוראה לשרות המבחן להכין תסקיר משלים, ואולם תסקיר כזה לא הוגש בסופו של דבר, שכן צויין כי הנאשם, למרות שביקש שיוכן תסקיר, והביע בדיון נכונות לשתף פעולה ולתת בדיקות שתן, הביע בשיחת טלפון עם שרות המבחן **התנגדות להגיע למפגשים עם שרות המבחן והתבטא באופן תוקפני**.

טיעוני הצדדים לעונש

ביום 2/10/17 טענו הצדדים לעונש.

6. טיעוני ב"כ המאשימה

ב"כ המאשימה עתר להשית על הנאשם עונש של מאסר על תנאי וקנס משמעותי, תוך שהתייחס לערכים שנפגעו, להשתלשלות העניינים בתיק זה ולזמן שחלף.

7. טיעוני ב"כ הנאשם

ב"כ הנאשם ביקשה לבטל את הרשעתו של הנאשם ולהסתפק בהטלת התחייבות בלבד.

ב"כ הנאשם עמדה על הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה וצויין שלעבירות לא קדם תכנון והן נעשו בשל תסכולו של הנאשם נוכח אי טיפול המשטרה בתלונה שהגיש. צויין כי לא נגרם נזק כלשהו, וכי אף לא נראה שעלול היה להיגרם נזק. עוד צויין כי מדובר ברף נמוך מבחינת חומרת העבירה.

ב"כ הנאשם הפנתה לכך שמדובר בצעיר נעדר עבר פלילי, העבירה בוצעה לפני זמן רב ולא נפתחו נגדו תיקים חדשים, עוד הוסיפה כי הוא סטודנט הלומד בבית ספר למשחק, עובד במסעדה ומנהל אורח חיים נורמטיבי.

ב"כ הנאשם טענה כי הפסיקה הכירה בכך שגם אם לא מצביעים על נזק קונקרטי עדיין ניתן לבטל הרשעה אם מוכיחים פגיעה בדימוי העצמי או נזק פוטנציאלי כלשהו.

ב"כ הנאשם ביקשה להתחשב גם בגובה הקנס שיוטל על הנאשם בהיותו סטודנט.

8. דברי הנאשם

הנאשם אמר כי הוא מתוסכל וכי הפשע היחיד שעשה הוא הגשת התלונה. הנאשם התייחס באריכות לתלונה,

שלדבריו לא טופלה כיאות במשטרה, והרחיב, אף במעמד הטיעונים לעונש, בפרטים על נזקיו בשל רכב מסוג מרצדס שהיה בבעלותו ומצוי כעת בידי עבריינים, לדבריו. הנאשם טען, כפי שטען בניהול ההוכחות, ולמרות שטענותיו אלה נדחו בהכרעת הדין, כי הקצין שושני איים עליו ביום האירוע כי "יתפור" לו תיק סמים, וטען שעורכת הדין שלו ייעצה לו כי לא כדאי "להתעסק" עם רכז המודיעין.

הנאשם הוסיף כי הוא היחיד ש"יצא מופסד" וכי הוכה בידי שוטרים.

הנאשם טען כי ניזוק דיו מההליך הפלילי, בשל עלות ימי עבודה ונסיעות, וכי לא הייתה אלימות מצידו אלא רק התפרעות.

שאלת ההרשעה

9. הכלל בהליך הפלילי הוא כי נאשם בגיר, שהוכחה אשמתו - יורשע בדין.

הימנעות מהרשעה הינה חריג לכלל, שהנו מוצדק רק במקרים נדירים וחריגים, בהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה, אשר יש לקבוע כי הוא ממשי וחריף, לבין היעדר חומרתה של העבירה, שניתן להימנע מהרשעת מבצעה, מבלי שהדבר יפגע באינטרס הציבורי ובערך המוגן.

ראו לעניין זה את רע"פ 11476/04 **מדינת ישראל נגד חברת השקעות דיסקונט בע"מ (14.04.10)**:

"...ככלל, ביטולה של הרשעה במערך הענישה בפלילים הוא ענין חריג שבחריג, המתאפשר בנסיבות מיוחדות (סעיף 192א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, וסעיף 71א(ב), התשל"ז-1977).

על פי העקרון המשפטי הרווח, קיומה של אחריות בפלילים לביצוע עבירות על החוק מחייב הרשעה וענישה כחלק מאכיפת הדין, כנגזר ממטרות הענישה, וכנדרש מיישום עקרון השוויון של הכל בפני החוק. בהתקיים אחריות פלילית, סטייה מחובת הרשעה וענישה היא, על כן, ענין חריג ביותר. ניתן לנקוט בה אך במצבים נדירים שבהם, באיזון שבין הצורך במימוש האינטרס הציבורי באכיפה מלאה של הדין, לבין המשקל הראוי שיש לתת לנסיבות האינדיבידואליות של הנאשם, גובר בבירור האינטרס האחרון. כאשר מתקיים חוסר איזון נוקב בין הענין שיש לציבור באכיפת הדין, לבין עוצמת הפגיעה העלולה להיגרם לנאשם מהרשעתו וענישתו, עשוי בית המשפט להשתמש בכלי הנדיר הנתון בידו ולהימנע מהרשעת הנאשם..."

הכלל המנחה לגבי הימנעות מהרשעה, נקבע בע"פ 2083/96 **תמר כתב נגד מדינת ישראל (21.08.97)**, שם נקבע כי הימנעות מהרשעה תהיה מוצדקת רק בהתקיים שני תנאים מצטברים:

"ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה

מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה.."

10. לאור האמור לעיל, ניתן לומר כי השאלה אם ניתן להימנע מהרשעת נאשם נענית תוך איזון הדדי בין שני שיקולים שמשקלם משפיע זה על זה - ככל שהעבירה חמורה יותר, נסיבותיה קשות, ופגיעתה בערכים ובמוסכמות החברתיות גבוהה יותר, אזי הימנעות מהרשעה של מבצעה תהיה פחות סבירה ומוצדקת, ותתאפשר, אם בכלל, רק מקום בו תוכח פגיעה ניכרת וקשה בעתידו של הנאשם.

11. חומרת העבירה ונסיבותיה - כפי שתואר בהרחבה בכתב האישום ובהכרעת הדין, הנאשם הפריע לשוטרים במילוי תפקידם, צעק על שוטרת, קרא לקצין "ליצן ועכבר", בהמשך סירב להוראות הקצין להתלוות אליו, צעק וקילל, והמשיך להתנהג בצורה לא הולמת גם הלאה, בכך שהשמיע צעקות וגידופים.

כפי שצויין בכתב האישום, הובא בהרחבה מפי הנאשם בניהול ההוכחות, והושמע על ידו שוב במעמד הטיעונים לעונש - הרקע להתנהגות בה הרשע, היה עניין שבין הנאשם לאדם אחר המוכר לו אישית, אשר לטענת הנאשם החזיק שלא כדין ברכב של הנאשם.

הנאשם טען שהעניין היה פלילי וכי הרכב נגנב ודרש ביום האירוע שהמשטרה תבצע מיידית פעולות לאיתור הרכב, ואילו מטעם גורמי החקירה הודע לו כי מצאו את העניין כבלתי מתאים לטיפול משטרת פלילי.

החלטת המשטרה היא שגרמה להתפרצות שבה הורשע הנאשם, ותסכולו מאותה החלטה ממשיך ומלווה את הנאשם עד לימי ההווה.

התנהגות, שבמסגרתה יחידים, אשר חשים מקופחים על ידי נותני שרות או עובדי ציבור, ופונים בשל תחושתם להתנהגות תוקפנית ואלימה, הנה למרבה הצער התנהגות נפוצה ומכוערת.

12. התנהגותו של הנאשם פגעה בערכים מוגנים של שמירה על הסדר הציבורי, של ציות לחוק, ושל שלטון החוק באופן כללי. בנוסף פגעה התנהגותו בביטחונם האישי של השוטרים ובכבודם, כמו גם בחירותם לבצע את תפקידם כדין בלי שיחששו לחייהם ולגופם.

אוכפי החוק ראויים להגנה על שלומם, בדרך של כפיית ציות, הישמעות להוראות, והימנעות מהפרעה להם במהלך מילוי תפקידם.

ראו לעניין זה את הדברים שנאמרו ברע"פ 5579/10 **דוד קריה נגד מדינת ישראל (02.08.10)**:

"..יש להוקיע בחומרה רבה מעשים בהם אדם לוקח את החוק לידי, לשם פגיעה

והעלבה בעובדי ציבור במהלך מילוי תפקידם. מעשים אלו מערערים את המוסכמות הבסיסיות ביותר של החברה הדמוקרטית בה אנו חיים. חברה המכבדת את שלטון החוק ואת זכויותיו של הזולת לא תאפשר פגיעה והעלבה כה קשה של נציגי החוק, וכל פגיעה שכזו צריכה להיתקל בקיר ברזל של אפס סובלנות, על מנת לגדוע אלימות מסוג זה במהירות האפשרית. כאמור על מול אלימות מילולית שכזו המכרסמת ביסודות חברתנו הדמוקרטית יש לנקוט בענישה מרתיעה. הציבור נותן את מבטחו בעובדי הציבור ונציגי החוק.."

13. מצאתי כי מידת הפגיעה של הנאשם בערכים המוגנים הנה במידה בינונית - נמוכה, שכן האירוע הסתכם בהרמת קול ובהתנגדות על פני אירוע מתמשך, ללא אלימות פיזית או השמעת איומים. הביטוי הפוגעני שהשמיע הנאשם לקצין, על אף כיעורו, נמצא ברף נמוך יחסית של פגיעה, ולא בכדי הנאשם לא הואשם ולא הורשע בעבירת העלבת עובד ציבור.

כפי שצוין בהכרעת הדין - נטייתו של הנאשם לדיבור מתלהם בלטה בעדותו, כמו גם נטייתו לכעוס, ולא לענות עניינית לשאלות שהתובע הפנה אליו בחקירה הנגדית.

על פי התמונה שהצטיירה בניהול ההוכחות, נמצא כי גם אמו של הנאשם, שנכחה עמו במשטרה ביום האירוע, תרמה לאווירה הטעונה צעקה והתלהמה.

אין להסכין עם תופעה של התלהמות ותוקפנות בשל טענה על עוול בטיפול של איש מרות, וזאת גם אם הטיפול שניתן איננו מיטבי. במקרה זה, לא התרשמתי כלל כי הנאשם טופל במחדל כלשהו, ובכך חומרה נוספת. לא ניתן לתת משקל מכריע לטענה כי הנאשם חש תסכול, שכן עבירות אלימות רבות, מילוליות ופיזיות, כמו גם עבירות נגד עובדי ציבור ושוטרים, מאופיינות בשגרה ברקע של תסכול וטענות.

יש להזכיר כי כל טענותיו של הנאשם, כאילו הוא הוכה על ידי שוטרים ביום האירוע, נדחו בהכרעת הדין, וצוין בין היתר כי הנאשם מעולם לא העלה טענות אלה בפני מח"ש לבדיקה כדיון.

מדובר בהתנהגות נפוצה ונלוזה, המאופיינת בעידנא דריתחא, תוך התעלמות מכבוד הזולת ומשלטון החוק. התנהגות מסוג זה יש להוקיע ולגנות, ואולם למרות זאת, קיימים מקרים, שהנם בודדים ונדירים, שבהם ניתן להימנע מהרשעה בנסיבות דומות.

עניינו של הנאשם, אף על פי שהוא נעדר עבר פלילי, לא נמנה עם אותם מקרים, וביטול הרשעתו איננו מוצדק, שכן תנאי בסיסי וחיוני לביטול הרשעה במקרה זה הנו קבלת אחריות למעשה, ולמידת לקחו.

כפי שצוין לעיל - הנאשם לא עומד בתנאי בסיסי זה, שכן הוא לא קיבל כל אחריות למעשיו, לא התנצל על התנהגותו, וגם לאחר ניהול הוכחות, מסקנתו היחידה וכאבו היחיד נגעו ברכב המחלוקת, אשר המשטרה לא טפלה בעניינו. הנאשם לא שיתף פעולה עם שרות המבחן, לא גילה כל טפח של חרטה או הפנמה, ולא הומלץ לפיכך לעונש מקל או טיפולי.

הנאשם הותיר במהלך ההליך, ואף בסייפא, בשיחתו התוקפנית עם קצין המבחן ובטיעוניהם לעונש, רושם תוקפני

לנוכח כל האמור לעיל, ביטול ההרשעה במקרה זה אינו הולם את חומרת המעשה, אף לא את שיקולי השיקום או הנסיבות האישיות.

14. השלב השני בבחינת שאלת ביטול הרשעה הוא לבדוק האם תיגרם לנאשם פגיעה קונקרטי בעתידו, שבגינה מן הראוי לבטל את הרשעתו.

בבואו של בית המשפט לבחון את הנזק העלול להיגרם לנאשם, על הנאשם להתייחס לנזק מוחשי קונקרטי ולא לאפשרויות תיאורטיות לפיהן יגרם לנאשם נזק בעתיד. ראו לעניין זה את הדברים שנאמרו ברע"פ 9118/12 אלכסנדר פריגין נגד מדינת ישראל (03.01.13):

"לא מצאתי כל פגם בעמדתו של בית המשפט המחוזי, לפיה יש להתייחס לנזק המוחשי-קונקרטי העלול להיגרם למבקש, ואין להידרש לאפשרויות תיאורטיות, לפיהן עלול להיגרם לו נזק כלשהו בעתיד. קבלת גישתו זו של המבקש, תחייב את בית המשפט להידרש לתרחישים תיאורטיים, שאין לדעת אם יתממשו בעתיד, ולא ברור כלל עד כמה תהיה להרשעה בדין השפעה על התכנותם של אותם תרחישים."

ב"כ הנאשם לא העלתה כל טענה לפיה תיגרם לנאשם פגיעה קונקרטי כתוצאה מהרשעתו, אלא טענה כי הפסיקה נמנעה מהרשעה גם במקרים בהם לא הייתה אפשרות להצביע על נזק קונקרטי שייגרם כתוצאה מהרשעה. צוין כי ישנם מקרים שבהם די בפגיעה בדימוי העצמי או בהצבעה על נזק פוטנציאלי כלשהו. גם אם ישנם מקרים שבהם ניתן להסתפק בהצבעה על נזק שאיננו הרה אסון כנימוק לביטול הרשעה - מצאתי כי לא כך הדבר כאן. הנאשם לא הצביע על כל מסגרת תעסוקתית ספציפית, מסלול לימודים או אפילו תכניות עתידיות אשר עלולים להיפגע מהרשעה פלילית.

בשל האמור לעיל, נוכח אי התאמת העניין לאי הרשעה, והיעדר הצבעה על נזק קונקרטי - הרשעתו של הנאשם נותרת על כנה.

דין והכרעה

15. תיקון 113 לחוק העונשין קובע את העיקרון המנחה בענישה והוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו.

בקביעת מתחם העונש ההולם, על בית המשפט להתחשב בשלושה פרמטרים: הערך החברתי שנפגע ומידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנוהגת ונסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

בענייננו - נמנעה המאשימה מלעתור למאסר בפועל, לא הצהירה על כוונתה לטעון לעונש של מאסר בגוף כתב האישום, ובטיעוניה ביקשה, כאמור, להטיל מאסר על תנאי וקנס.

דומה כי אין מחלוקת על כך שענישה של מאסר על תנאי וקנס נמצאים בקצהו הנמוך של מתחם הענישה למקרה זה.

מתחם העונש ההולם

מדיניות הענישה

16. עיון בפסיקה של הערכאות השונות מעלה כי ניתנה ענישה מגוונת המתחשבת בנסיבותיו של כל מקרה ומקרה, החל ממאסר על תנאי, קנס או הארכת מאסר על תנאי ועד עונשי מאסר לריצוי בפועל או בדרך של בעבודות שרות, כשכל מקרה נבחן לגופו.

א. רע"פ 5979/06 **דניאל בודהנה נגד מדינת ישראל (25.07.06)**, המבקש, בעל עבר פלילי, הועמד לדין בבית משפט השלום בגין עבירות תקיפה והפרעה לשוטר במילוי תפקידו. המבקש זוכה מחמת הספק מעבירת תקיפת שוטר והורשע בעבירת הפרעה לשוטר במילוי תפקידו. בית המשפט גזר עליו 3 חודשי מאסר לריצוי בפועל ומאסר על תנאי.

ב. רע"פ 5579/10 **דוד קריה נגד מדינת ישראל (02.08.10)**, המבקש, נעדר עבר פלילי, הודה והרשע בעבירות הפרעה לשוטר במילוי תפקידו והעלבת עובד ציבור. בית משפט השלום נמנע מהרשעתו והטיל עליו 180 שעות של"צ. בית משפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה והרשיעו בביצוע העבירות הנ"ל וגזר עליו 9 חודשי מאסר על תנאי.

ג. רע"פ 3208/15 **דוד הקרי נגד מדינת ישראל (11.05.15)**, המבקש, בעל עבר פלילי, הודה והורשע בכתב אישום מתוקן שייחס לו עבירת הפרעת שוטר במילוי תפקידו. נגש המבקש הוצא צו מניעה המורה לו ולנאשמת נוספת לסלק את ידם ממתחם מגורים בתל אביב. המבקש סירב לפתוח את הדלת לבקשת שני שוטרים וברח מהמקום. בית המשפט גזר עליו מאסר על תנאי.

ד. רע"פ 31/15 **בן ציון אפרסמון נגד מדינת ישראל (20.01.15)**, נגד המבקש הוגש כתב אישום מתוקן, במסגרת הסדר טיעון חלקי, שייחס לו עבירות תקיפת והעלבת שוטר בעת מילוי תפקידו והתנגדות למעצר חוקי. בית המשפט השלום גזר עליו 6 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שרות ועונשים נלווים.

ה. ע"פ (חיפה) 49707-10-12 **ולנטינה בלוצה נגד מדינת ישראל (14.01.13)**, המערערת הודתה והורשעה בעבירות תקיפת שוטר והפרעת שוטר בעת מילוי תפקידו ובעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש. בית המשפט השלום גזר עליה עונש מאסר על תנאי לתקופה של חודש, צו מבחן וצו של"צ.

ו. ע"פ (ירושלים) 53885-06-14 **ראיד מחאג'נה נגד מדינת ישראל (20.05.15)**, המערער הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירת הפרעה לשוטר במילוי תפקידו. בית המשפט הטיל עליו תשלום קנס כספי והארכת מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים.

ז. ע"פ (נצרת) 65718-11-16 **דנה אלימלך נגד מדינת ישראל (04.04.17)** ערעור של שני מערערים, בני זוג, שנדונו במאוחד. המערער ערער על הכרעת הדין בעניינו והמערערת על פסק הדין בעניינה. המערער הורשע בבית משפט השלום בעבירת הפרעה לשוטר במילוי תפקידו ושיבוש מהלכי משפט, ונגזרו עליו 6 חודשי מאסר על תנאי וקנס. והמערערת בעבירת הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, ונגזרו עליה 3 חודשי מאסר על תנאי והתחייבות. בית המשפט המחוזי זיכה את המערער מעבירת שיבוש מהלכי משפט והרשיעו תחתיה בעבירת הפרעה לשוטר במילוי תפקידו והותיר את רכיבי גזר הדין על כנם, כאשר המאסר על תנאי יחול רק על עבירת הפרעה לשוטר במילוי תפקידו. הערעור של המערערת נדחה על שני חלקיו. בקשת רשות ערעור שהגישה המערערת לבית המשפט העליון 3958/17, נדחתה אף היא (החלטה מיום 20.06.17).

ח. ת"פ (פתח תקווה) 37099-01-13 **מדינת ישראל נגד בוגדן סקלרוד (30.01.14)**, הנאשם הודה והורשע בעבירות הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, התנהגות פסולה במקום ציבורי והתנגדות למעצר. בית המשפט גזר עליו 3 חודשי מאסר על תנאי וקנס כספי.

ט. ת"פ (רמלה) 3020-10-12 **מדינת ישראל נגד צח שגיא (05.02.15)**, הנאשם, נעדר עבר פלילי, הודה והורשע בעבירות תקיפה והפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו. בית המשפט גזר עליו 3 חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שרות ו-4 חודשי מאסר על תנאי.

17. לאור כל האמור לעיל, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי ועד 6 חודשי מאסר לריצוי בפועל או בדרך של עבודות שרות.

גזירת עונשו של הנאשם

18. בגזירת עונשו של הנאשם, בית המשפט רשאי להתחשב בהתקיימות נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה כמפורט בסעיף 40יא לחוק העונשין, ובלבד שהעונש שייקבע לא יחרוג ממתחם העונש ההולם

שנקבע לעיל.

עסקינן בנאשם בן 24, נעדר עבר פלילי, שלא הורשע בכל עבירה לפניה, או בשנים שעברו מאז העבירה.

הנאשם לא לקח כאמור אחריות על מעשיו וניהל הליך הוכחות. ניהול הוכחות הנו זכות מהותית ואין בכך כדי להביא בהחמרת עונשו של הנאשם, ואולם גרירת ההליך במקרה זה, לרבות הטרחתו של שרות המבחן שלוש פעמים, בדרך שהסתיימה באי שיתוף פעולה, משמשת לרעת הנאשם, לעומת נאשמים אחרים שלוקחים אחריות על מעשיהם, מודים וחוסכים מזמנו של בית המשפט. עניין זה יבוא בשיקולי ביהמ"ש לעניין הקנס.

סוף דבר

19. **לאור כל האמור לעיל אני גוזרת את עונשו של הנאשם כדלקמן:**

א. חמישה חודשי מאסר על תנאי, ואולם הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור במהלך תקופה של שלוש מהיום עבירות אלימות, איומים או הפרעה - נגד שוטרים.

ב. קנס על סך 3,000 ש"ח או 12 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם בשישה תשלומים שווים ורצופים, תשלום ראשון עד ליום 10/12/17 ובכל עשירי לחודש בחודשים העוקבים. אי עמידה באחד מן השיעורים, יעמוד את מלוא הסכום לפירעון מיידי.

ג. חתימה על התחייבות על סך 2,000 ש"ח, להימנע במהלך תקופה של שלוש שנים מהיום מלעבור עבירות נגד שוטרים. במידה ולא יחתום כאמור תוך 7 ימים, ייאסר ליומיים.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום בבית משפט המחוזי בנצרת.

ניתן היום, ג' חשוון תשע"ח, 23 אוקטובר 2017, במעמד הנוכחים.